

Kožený řemínek v mém oku pleskl, ó démone; velmi dobře poznávám tvé pařáty z tuhy, kterými staviš láková schodiště, jež náhle necháváš zmizet, právě když máme na dosah drahokamy zvonící na vrcholku. Jsi silný, avšak tentokrát neunikneš zraku svých obětí. Zde jsou, stařec a chlapec, kteří si vzájemně zuřivě tisknou ruce. Pod tlakem nehtů se na dlaních rýsují obloučky červených kruhů. Jejich ruce tvoří již jen jediný bolavý blok masa, jenž trpí a z něhož tě, démone s krásným okem z uhle, toto utrpení vyžene.

Starý Mugl a já jsme totiž v samotném nárazu svého pádu našli vymítání. Zde jsou naše ruce ve studené beznaději, jak přísahají, že již nikdy nebudou vlastnit věci jinak než v bolesti; úmyslné utrpení je pro nás pravděpodobně jistější než modlitba s jejími příliš početnými zákruty. Bolest se v jezeře nesmiřitelného kovu rozprostírá až do výše našich očí, jeho hladina je však tak hladká, že se v ní nic nemůže skrývat. Celé naše tělo vzývá bolest, avšak bolest neustále obnovovanou, bolest čistou v každém okamžiku, bolest, na niž se nemyslí; nedáme jí čas, aby se usadila: znovu by se v ní ukryl démon, bronzově zelená ještěrka na vzmachu těla zkamenělého proti sobě samému. Je stále obtížnější zabránit radosti ze spočinutí, radosti, kterou dlouze vypouštíme v dravých proudech čistoty, avšak která se náhle roztahuje a vztyčuje proti duši dlouhou nehybnou spirálu zatracení. Jistější je trpět než zakoušet rozkoš.

Spolu s očistujícím zařikáváním jsme našli pokání. Nevydali jsme se hledat poranění, ale předměty, které nás budou zraňovat, kdykoli je stiskneme v rukou. Byla to nová křížová výprava proti věcem. Tentokrát k nim však přistupujeme tak, že se jemně dotýkáme jejich nejostřejší hrany. V noci mě starý Mugl občas vzbudil tím, že mě bičoval

lorsque nous les serrerions en nos bras. Ce fut une nouvelle croisade contre les choses. Mais cette fois nous les abordions de façon à frôler leur arête la plus tranchante. La nuit, le vieux Mugle venait parfois m'éveiller en cinglant mes reins des nœuds d'une cordelette de soie ; et alors il me montrait dans les tentures de longues processions de carrosses de clinquant, qui tiquetaient de façon atroce dans mes tempes. Ou bien, la subite pression de mes pouces sur ses yeux faisait éclore devant lui l'éblouissement des grands soleils noirs, ocellés de cratères pourpres et auréolés de poulpes morts phosphorescents.

Nous nous apportions l'un à l'autre nos conquêtes habillées de chairs de feu, et nos yeux, marbrés maintenant d'araignées rouges, roulaient avec une assurance nouvelle parmi le monde que nous avions juré de vaincre.

po zádech hedvábnými dŭtkami a pak mi na koberci ukazoval dlouhé prŭvody třpytivých kočárŭ, jeŭ trŭznivě drkotaly v mých spáncích. Nebo před ním náhlým tlakem mých palců na jeho oči vyvstala oslňující černá slunce, skvrnitá purpurovými krátery a obklopená mrtvými fosforeskujícími chobotnicemi.

Jeden druhému jsme přinášeli své kořisti oděné ohnivými těly a naše oči, nyní mramorované červenými pavučkami, se procházely s novou jistotou ve světě, jemuŭ jsme přísahali porážku.

(VII

Il y avait longtemps que les autres hommes avaient perdu leurs noms ; ils se mouvaient tous au niveau du sol, et leurs yeux n'étaient pour nous que des verroteries sénégalaises qui déchiraient les doigts lorsqu'on y touchait. Un jour pourtant, quelques-uns vinrent en essaim essayant de monter à nos fronts. Ils montaient là-bas la pente du coteau au vernis poisseux où s'engluent de petits arbres bruns ; ce ne sont encore que des bulles d'air le long de la paroi d'un aquarium. Mais des bras se tendent et des pieds grimpent avec le bruit d'une armée de coccinelles en marche sur une vitre. Ce sont de tout petits enfants. Ils sentent le cuir mouillé et le pain moisi ; leurs yeux sont marqués de croix noires.

Ils s'arrêtent au sommet de la colline, sur un petit plateau crépu d'herbes sèches ; de loin nous accourons vers eux ; nos jambes nerveusement détendues, puis immobiles pendant le bond, franchissent les replis de sol et les haies stupides de peupliers. Les petits enfants ronds et lumineux tendent déjà vers nous leurs doigts sans os. Nous courons vers eux en leur souriant, Mugle les contourne d'un côté, moi de l'autre. Tout le long de ce cercle, nous enflammons ça et là les touffes d'herbes. La bouche énorme d'une lamproie s'ouvre en cercle rouge au sommet de la colline. Les enfants meurent un à un, en contemplant parmi les flammes et la fumée nos visages ravagés par la bonté. Ils meurent doucement, les membres éclatant et se roulant soudain sur eux-mêmes, ils meurent avec notre grâce.

Mais plus jamais les hommes ne nous approchèrent ; nous ne nous mêlions que rarement à eux, et c'était alors en prenant leurs masques. Nous avons trop conscience d'être des monstres ; astre double que l'homme voit par-

Bylo tomu již dávno, co ostatní lidé ztratili svá jména; všichni se plazili na úrovni země a jejich oči pro nás byly pouhými senegambijskými skleněnými cetkami, jež při doteku rozdírají prsty. Přesto jednoho dne několik z nich přišlo v davu a pokusilo se nám vylézt na čela. Šplhali tam po sva-hu kopce z lepkavého laku, na němž se k sobě lepily hnědé stromky; zatím jsou však pouhými vzduchovými bublinami stoupajícími podél stěny akvária. Ale paže se vzpínají a nohy šplhají za hluku armády berušek pochoduujících po skle. Jde o úplně malé děti. Voní vlhkou kůží a plesnivým chlebem, jejich oči jsou znamenány černými kříži.

Zastavují se na vrcholku kopce, na malé náhorní plošině zkadeřené suchými rostlinami; z dálky vyrážíme směrem k nim, naše nervózně povolené a za skoku nehybné nohy překonávají nerovnosti terénu a strnulé živé ploty topolů. Kulatá a zářící dětátka již na nás ukazují prsty bez kostí. Běžíme k nim s úsměvem, Mugl je obkružuje z jedné strany, já z druhé. Po obvodu tohoto kruhu zapalujeme tu a tam chomáče trávy. Na vrcholku kopce se červeným kruhem otevírají obrovská ústa mihule. Děti umírají jedno po druhém a mezi plameny a kouřem pozorují naše obličejové zohyzděné laskavosti. Umírají něžně, s vybuchujícími údy, náhle se choulí do sebe, umírají s naší přízní.

Lidé se k nám však již nikdy nepřiblížili; my jsme se k nim připojili pouze zřídka a nosili při tom jejich masky. Byli jsme si příliš vědomi, že jsme monstry; dvojhvězda, kterou člověk někdy zahlédne nad svou hlavou, když obloha klesne několik metrů nad zem; dvě planety pak člověku připadají jako dvě vypouklé koule vyleštěného stříbra a hlava se zaplní včelami. Vezme tedy sekýru, položí ukazováček na dřevěný špalek a jednou ranou jej utne; je šťasten a dvě

fois passer au-dessus de sa tête lorsque le ciel s'est abaissé jusqu'à quelques mètres du sol ; les deux planètes lui apparaissent comme deux sphères creuses d'argent bruni, et sa tête s'emplit d'abeilles. Il prend alors une hache, pose son index sur un bloc de bois, et d'un coup le tranche ; il est heureux, et les deux astres gravitent l'un autour de l'autre, ils glissent sur la déclivité des hémisphères et ne trouvent point d'âme de bonne volonté.

Sur la grande mer lisse du monde que nous domptions, les hommes voulaient sans cesse se dresser verticaux. Et il nous fallait les aplatir, les plaquer de nouveau sur les choses. « Les voilà qui montent à l'assaut, le torse vide. Le diable se cache certainement dans l'un d'eux. Ecrasons-les tous », disait le vieux Mugle.

Nous étions seuls tous deux, seuls dans la nuit où nous jetions tout le reste, les débris de poissons mécaniques pêchés au hasard des méridiens, les glaçons ramassés au passage dans les grandes usines bleues du Nord, et les femmes qui se pendaient à nos vêtements. Un jour, nous nous contemplâmes ; mais nous vîmes avec horreur que nous n'étions pas seuls ; il y avait derrière nous, opprimant nos nuques lourdes de ses mains de métal mou, il y avait aussi notre amitié. Et cette amitié qui, je le sentais maintenant, nous poussait à nous apporter l'un à l'autre les ombres des cités détruites par nos bras, c'était encore le démon.

hvězdy se točí jedna vedle druhé, klouzají po spádu hemisfér a nenacházejí ochotnou duši.

Na hladkém širém moři světa, jež jsme ovládli, se lidé neustále snažili stavět do vertikální polohy. Museli jsme z nich dělat placky a znovu je vlepovat do věcí. „Támhle-ti jdou do útoku, nicotné torzo. V jednom z nich se určitě skrývá ďábel. Rozdrťme je všechny,“ pronesl starý Mugl.

Oba dva jsme byli sami, sami v noci, v níž jsme odvrhli vše, co zbývalo, kusy mechanických ryb chycených náhodou na polednicích, kry shromážděné mimochodem ve velkých modrých továrnách severu a ženy, které se nám věšely na šaty. Jeden den jsme se na sebe upřeně dívali a s hrůzou jsme zpozorovali, že nejsme sami; bylo za námi a svýma rukama z měkkého kovu nám svíralo obtížené vazy, bylo zde ještě naše přátelství. A toto přátelství, jež nás nutilo přinášet jeden druhému stíny měst zničených našima rukama – nyní jsem to věděl –, toto přátelství bylo přesto démonem.

